

Sygn. akt III U 264/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	stażysta Sylwia Zarzecka Balcer

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018r. w S.

sprawy **S. Ł.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę pomostową

w związku z odwołaniem S. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 20 czerwca 2017 r. znak (...)

- 1. oddala odwołanie;**
- 2. zasądza od S. Ł. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt III U 264/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.06.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił S. Ł. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 664 ze zm.), prawo do emerytury pomostowej, na zasadach ogólnych, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31.12.1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 la dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;

4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383), wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1.01.1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 lub art. 32 i art. 33 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31.12.2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 wymienionej w załączniku 1 lub 2 do ustawy;
7. nastąpiło rozwiązanie z nim stosunku pracy.

Zakład odmówił S. Ł. przyznania emerytury, ponieważ nie udowodnił on okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat i przed dniem 01.01.1999r. i nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383).

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia od 01.10.2013r. do 31.12.2016 r., tj. 3 lata, 1 miesiąc i 26 dni.

Natomiast do takiej pracy nie zaliczył okresu zatrudnienia od 01.01.2017r. do 28.02.2017r., ponieważ S. Ł. nie został zgłoszony w ZUS jako pracownik zatrudniony w warunkach szczególnych. W tym zakresie organ rentowy wskazał, iż za okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach od 01.01.2009r., zgodnie z art. 38 ustawy o emeryturach pomostowych, płatnik składek jest zobowiązany złożyć druki ZUS ZSWA do 31 marca danego roku kalendarzowego za poprzedni rok. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury pomostowej, zgłoszenie danych o pracy w szczególnych warunkach w danym roku kalendarzowym, płatnik składek przekazuje do Zakładu w terminie 7 dni od dnia zgłoszenia wniosku.

Ponadto organ rentowy wskazał, iż S. Ł. nie przedłożył żadnych świadectw o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych w pozostałych okresach zatrudnienia. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzeń resortowych lub w świadectwie pracy. Zakład pracy wystawiając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, ma obowiązek określić rodzaj wykonywanej pracy, ściśle według wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz podać stanowisko pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego lub powołać się na przepisy ustawy o emeryturach pomostowych.

Natomiast na podstawie dowodów dołączonych do wniosku Zakład przyjął za udowodnione okresy 29 lat 1 miesiąc 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 3 lata 1 miesiąc i 26 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od tej decyzji S. Ł. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury pomostowej. Wskazał, iż przed 1999r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako lekarz położnik – ginekolog. Nie posiada świadectw pracy w warunkach szczególnych od innych pracodawców, jednak wykonywał pracę w zespołach operacyjnych: położniczym, ginekologicznym i chirurgicznym w warunkach ostrego dyżuru.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnione nie można uznać było.

Odwołujący się urodzony jest (...) Aby zatem mógł otrzymać emeryturę, musiałby spełnić warunki do jej otrzymania określone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383) , bądź przytoczone w zaskarżonej decyzji, wynikające z art. 4 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.) albo też i 49 tej ustawy, który stanowi, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Takich zaś odwołujący się nie spełnił. Wprawdzie posiada okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 25 lat, jednakże nie można było przyjąć, iż posiada okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat.

Odwołujący się jest z zawodu lekarzem o specjalności ginekologia – położnictwo. Z przebiegu jego zatrudnienia wynikało, że od dnia 22.10.1984r. do dnia 31.12.1989r. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Zespole (...) w E. na stanowisku lekarza stażysty. Jak wynika z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych odwołujący się odbywał ten staż na kilku oddziałach: pediatrycznym, chorób wewnętrznych, ginekologiczno – położniczym i chirurgicznym.

W okresie od 02.10.1989r. do dnia 31.01.1990r. odwołujący się był na urlopie bezpłatnym.

Kolejnym miejscem pracy odwołującego się był Samodzielny (...) w E., w którym był zatrudniony od 01.09.1990r. do dnia 31.10.2000r. w tym:

- w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 01.09.1990r. do dnia 31.10.1997r. i od 01.01.1999r. do dnia 31.05.1999r.,
- w 1/2 wymiaru czasu pracy od 01.11.1997r. do dnia 31.12.1998r. i od 01.06.1999r. do dnia 31.10.2000r.

W okresie od 01.11.1997r. do dnia 31.12.1998r. odwołujący się przebywał na urlopie bezpłatnym.

W tym zakładzie odwołujący się był zatrudniony na następujących stanowiskach:

- od 01.09.1990r. do 30.04.1996r. – lekarz asystent na oddziale Położniczo – Ginekologicznym i Poradni K (dla kobiet);
- od 01.05.1996r. do 31.10.1997r. jako starszy asystent: 1/2 etatu w Szpitalu w E. na oddziale położniczo – Ginekologicznym i 1/2 etatu w Poradni K (dla kobiet) (...)
- od 01.11.1997r. do 31.12.1998r. jako lekarz starszy asystent w wymiarze 1/2 etatu;
- od 01.01.1999r. do dnia 31.05.1999r. jak lekarz starszy asystent w pełnym wymiarze czasu pracy;
- od 01.06.1999r. do 31.10.2000r. jako lekarz starszy asystent w wymiarze 1/2 etatu.

W kolejnych latach pracy odwołujący się był związany (...) Sp. z o.o. w O.. Od dnia 17.07.2003r. do dnia 31.10.2010r. był zatrudniony okresowymi umowami na świadczenia medyczne w zakresie opieki lekarskiej w oddziale położniczo – ginekologicznym i poradni ginekologiczno – położniczej.

Następnie od 01.11.2006r. do 31.12.2006r./ był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w O. w wymiarze 1/4 etatu na stanowisku lekarza specjalisty w zakresie położniczo – ginekologicznym.

Następnie od 01.07.2008r. do dnia 11.03.2013r. w ramach świadczenia usług medycznych w ramach kontraktu był zatrudniony w (...) Szpitalu (...) z (...)w poradni ginekologicznej jako lekarz specjalista położnictwa i ginekologii przy wykonywaniu czynności diagnostycznych i terapeutycznych (poniedziałek 8-12 i czwartek 14-18).

W okresie od 01.04.2009r. do dnia 02.03.2013r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w O. : od 01.04.2009r. do dnia 31.05.2010r. w wymiarze 1/4 etatu i od 01.06.2010r. do dnia 02.03.2013r. w wymiarze 4/5 etatu. Z dokumentacji pracowniczej wynikało, że przy 1/4 etatu odwołujący się był zastępcą Ordynatora Oddziału położniczo – ginekologicznego w zadaniowym systemie pracy. Przy 4/5 etatu też był zastępcą ordynatora oddziału położniczo – ginekologicznego.

Ostatni z okresów zatrudnienia odwołującego się obejmuje okres od 05.03.2013r. do dnia 28.02.2017r. dot. pracy w (...) Sp. z o.o. w O.. Od 05.03.2013r. do dnia 01.07.2013r. odwołujący się jako lekarz specjalista ds położnictwa i ginekologii pracował w wymiarze 4/5 etatu. Natomiast od 01.07.2013r. do dnia 28.02.2017r. jako lekarz specjalista w zakresie położnictwa i ginekologii oraz w funkcji Ordynatora oddziału Położniczo – Ginekologicznego w pełnym wymiarze czasu pracy. Należy podkreślić, że okres od 01.10.2013r. do dnia 28.02.2017r. został uwzględniony przez organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych (świadczenie pracy w warunkach szczególnych wydane przez pracodawcę).

Zatrudnienie w tym zakładzie pracy było ostatnią pracą odwołującego się. Na moment składania wniosku o emeryturę pomostową odwołujący się nie pozostawał w zatrudnieniu.

Zatrudnienie odwołującego się można podzielić na pracę w ZOZ w E. i na zatrudnienie w Spółce (...) w O.. Jednak cały okres zatrudnienia, bez względu na podmiot zatrudniającego, podlegał rozważeniu w aspekcie zapisu załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) tj. Wykazu A Dział XII (w służbie zdrowia i opieki społecznej) poz. 2 – prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz prace lekarzy stomatologów oraz załącznik nr 2 poz. 24 – do ustawy o emeryturach pomostowych – prace personelu medycznego w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych i anestezjologii w warunkach ostrego dyżuru.

W aspekcie pracy odwołującego przed 1999r., okres ten obejmuje zatrudnienie w ZOZ w E.. Na wstępie należy wskazać, iż wyłączeniu podlegają okresy, w których odwołujący się przebywał na urlopie bezpłatnym. Nie są one w ogóle wliczane do stażu pracy. Na podstawie akt osobowych i znajdującej się w nich dokumentacji pracowniczej ustalono przebieg zatrudnienia odwołującego, którego zestawienie podano wyżej. Wynika z niego, iż na początku zatrudniania, po skończeniu studiów na kierunku lekarskim, odwołujący odbywał przez kilka lat – do 31.12.1989r. staż na kilku oddziałach. Zważywszy na fakt, iż po studiach lekarz posiada przede wszystkim wiedzę teoretyczną, popartą już pewnym doświadczeniem, to jednak jego praca wymaga szczególnego nadzoru innych lekarzy. Wskazując zatem na zeznania odwołującego się, dopiero po roku, co najmniej, można oceniać zatrudnienie odwołującego się w aspekcie pracy w warunkach szczególnych. Po zakończeniu stażu odwołujący się bowiem został przydzielony do oddziału położniczo – ginekologicznego. Był wówczas zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy i z racji na specyfikę pacjentek, które są hospitalizowane na tym oddziale, praca ta była obciążona ryzykiem pracy w ostrym dyżurze. W tym zakresie nie jest konieczna szczególna wiedza, gdyż poród jest zdarzeniem które może zakończyć się operacją (cięcie cesarskie), wymaga określonych przygotowań, szybkiego reagowania, podejmowania przez zespół różnych decyzji, w ramach – jak to wynika z zapisów w załącznikach – ostrego dyżuru. Taka charakterystyka pracy wynika nie tylko z pewnego doświadczenia życiowego Sądu, ale również zeznań świadków, którzy z odwołującym się pracowali nie tylko w ZOZ w E., ale z racji na wykształcenie medyczne, czy też posiadanie specjalizacji z zakresu położnictwa i ginekologii, dodatkowo wyostrzyli te aspekty pracy odwołującego się. Dlatego można założyć, że okres pracy w ZOZ (...)w E. od 22.10.1985r. (po upływie rocznego stażu) do 31.10.1989r. (ponieważ od 02.10.1989r. do dnia 31.01.1990r. odwołujący się był na urlopie bezpłatnym) może być uznany za okres pracy w warunkach szczególnych.

I to, zdaniem Sądu, jest jedyny z okresów zatrudnienia odwołującego się – oprócz już uznanego przez ZUS, który jest możliwy do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych. Bez względu bowiem, który z podmiotów odwołującego się zatrudniał – ZOZ czy Spółka, to praca na oddziale położniczo – ginekologicznym może być zaliczona, jeżeli praca ta jest świadczona w pełnym wymiarze czasu pracy. A w dalszej karierze odwołującego się takie okresy nie występowały. W tym względzie Sąd opierał się przede wszystkim na dokumentacji pracowniczej, której odwołujący się skutecznie nie podważył. Okres, który był rozważany przez Sąd, obejmował wiele lat pracy w jednym praktycznie zakładzie pracy. Odwołujący się nie podjął żadnych kroków w stosunku do pracodawcy, aby skorygować zdarzenia, zapisy, postanowienia, oświadczenia wioli etc z którymi się nie zgadzał. Dopiero przy ubieganiu się o świadczenie emerytalne podjął próbę podążania tych dokumentów. Niniejsze postępowanie ma na celu ustalenie faktycznego czasu zatrudnienia odwołującego się, jego wymiaru, rodzaju wykonywanych czynności. To, że odwołujący się kwestionuje zapisy w dokumentacji pracowniczej, lub próbuje ją opisać w sposób korzystny dla wyniku niniejszego postępowania (co jest zrozumiałe), nie jest wiążące dla Sądu i podlega ocenie w trybie art. 233 kpc. W tym względzie trudno bezrefleksyjnie przyjmować za odwołującym się, że zapisy w dokumentacji medycznej należy traktować inaczej, niż to miało rzeczywiście miejsce. Zdaniem Sądu nie można zrównywać pracy wykonywanej przez odwołującego się na oddziale położniczo – ginekologicznym z tą, która miała miejsce w poradni rejonowej. Badania, które odwołujący się wykonywał w poradni, nie stanowiły zdarzeń mających cechę ostrego dyżuru, czy też były pełnione w ramach zespołu operacyjnego. Sąd rozumie i ma świadomość, że mogło i na pewno dochodziło do sytuacji, że konieczna była szybka interwencja, być może nawet ratująca życie pacjenta, jednak praca w poradni nie była i nie jest tożsama z tym, co odwołujący się wykonywał na oddziale. Gdyby obie te jednostki pracowały w ostrym dyżurze i wykonywały takie same zabiegi, to logicznym jest, że jedną z nich należało zlikwidować. Tak nie jest i być nie może, gdyż rodzaj i zakres usług i świadczeń, które świadczą oba te podmioty – poradnia i oddział szpitalny- są różne, mają różny zakres. Poza tym działają w różnych reżimach czasowych., oddział szpitalny jest bowiem otwarty non stop i przyjmuje pacjentów – bez względu na rodzaj oddziału – przez całą dobę. Natomiast poradnia ma węższy zakres i działa w określone godziny i dni tygodnia. Są to kwestie, które strona odwołująca się próbowała rozmyć i obniżyć ich znaczenie, jednak w aspekcie przebiegu zatrudnienia odwołującego się, są one niezwykle istotne. Dlatego też Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem odwołującego się i nie mógł zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych pracy w poradni K (dla kobiet). Jest to o tyle istotne, że w karierze odwołującego się zdarzały się okresy, gdy był on zatrudniony w połowie wymiaru czasu pracy w poradni i drugą połowę wymiaru czasu pracy na oddziale. Tutaj nie można mówić o wykonaniu takiej samej pracy w tych obu jednostkach.

Brak jest też podstaw do zaliczenia innych okresów pracy odwołującego się do pracy w szczególnych warunkach, nawet przy zatrudnieniu na oddziale położniczo – ginekologicznym, wiązała się z niepełnym wymiarem czasu pracy. Dotyczyło to zatrudnienia w $\frac{1}{2}$ wymiaru czasu pracy, $\frac{1}{4}$, czy $\frac{4}{5}$. W tym zakresie nie Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania dokumentacji pracowniczej. Odwołujący się na przestrzeni lat nie podejmował żadnych działań przeciw pracodawcy, aby te kwestie wyjaśnić – zgodnie ze stanowiskiem odwołującego się. W tym zakresie można wskazać na świadka H. K., który przez szereg lat był pracownikiem szpitala (...)i podjął indywidualne działań w celu skorygowania jego czasu pracy. Po rozwiązaniu stosunku pracy uzyskał świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Podkreślić należy, że dotyczy to pracownika z innego zakładu pracy. Poza tym Sąd nie może występować w imieniu odwołującego się lub sugerować mu podjęcie takich a nie innych działań prawnych. Konstatuje jedynie, iż w sytuacji, gdy pracownik nie zgadza się z zapisami w dokumentacji pracowniczej może podjąć kroki w celu jej skorygowania. Niemniej należy podkreślić, iż praca na danym stanowisku, nawet jeżeli jest pracą w warunkach szczególnych to jej zaliczenie jest możliwe, jeżeli jest wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Przy cząstkowych etatach odwołujący się nie spełnił tego warunku.

Te rozważania miały też wpływ na ocenę zeznań świadków I. K., A. R. i W. Z. oraz samego odwołującego się. Na ich podstawie, jak już wyżej wskazano, Sąd potwierdził, iż praca na oddziale była pracą w warunkach szczególnych. Nie wynikało z nich natomiast, aby przy cząstkowym zatrudnieniu na etacie odwołujący się wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazać należy, iż zeznający świadkowie pracowali z odwołującym się w pewnych okresach jego zatrudnienia, jednak nie posiadali wiedzy na temat podstawy jego zatrudnienia (umowa o pracę, kontrakt, działalność

gospodarcza), wymiaru czasu pracy. Okoliczności te wynikają natomiast z dokumentacji pracowniczej, której nie udało się odwołującemu się w sprawie skutecznie podważyć.

Odwołujący się twierdził, że kiedy miał zawartą umowę o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy to pracował w szczególnych warunkach, gdyż w istocie pracował na cały etat. Podobnie twierdził, że kiedy pracował na kontrakcie, to mimo zarejestrowanej działalności gospodarczej pracował jak w stosunku pracy w szczególnych warunkach, gdyż w reżimie pracowniczym. Takie bowiem były potrzeby pracodawcy, który nie chciał zatrudniać na cały etat i wymuszał na lekarzach zawieranie kontraktów. Pracowało się więc zawsze w reżimie pracowniczym w pełnym etacie pracowniczym. Tak też wynikałoby i z zeznań świadków, którzy mieli to potwierdzić. Trudno jednak dać temu wiarę, gdyż trudno czynić w tym względzie stanowcze ustalenia wbrew dokumentacji dotyczącej zatrudnienia. Dokumentacja dotycząca zatrudnienia to przecież pewne i nie budzące wątpliwości dowody na czas i charakter pracy, w przeciwieństwie do zeznań świadków, których wiedza nie zawsze jest pełna. Gdy ktoś pracował na $\frac{3}{4}$ etatu, to mogą go pamiętać, że pracował na cały etat. Tak samo odnieść się i należy do pracy na kontrakcie. Świadkowie mogą bowiem uważać, że taka osoba pracuje w stosunku pracy, choć tak nie jest. Tymczasem osoba pracująca na kontrakcie to nie osoba zatrudniona w reżimie pracowniczym, gdyż posiadająca dużo większą swobodę w pracy i co do czasu i charakteru jej wykonywania. Stąd ustawodawca uznał, że tylko pracownika w stosunku pracy można uważać za świadczącego pracę w szczególnych warunkach. Dotyczy to i pracy lekarzy, szczególnie zaś ich pracy w poradniach medycznych. Jak już wyżej wskazano pracy odwołującego się w poradni nie można było uznać za świadczonej w szczególnych warunkach, nawet jeżeli czasami musiał uczestniczyć w pracach zespołu zabiegowego wykonującego pracę w warunkach ostrego dyżuru. Trudno zresztą uważać aby wezwany do zabiegu pozostawił oczekujące pacjentki w Poradni. Owszem praca odwołującego się była uciążliwa, ale praca uciążliwa a nawet szkodliwa nie jest tożsama z pracą w warunkach szczególnych, o jakiej mowa w art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tak np.: Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 6 lipca 2016r., III AUa 85/16). Za pracownika wszakże wykonującego pracę w szczególnych warunkach należy traktować tylko takiego, którego znaczna część czyni wykonywanych w ramach zakresu obowiązków wiąże się ze szczególnym charakterem. Poza tym Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 6 sierpnia 2014r. III AUa 466/14, że nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków co do pracy w szczególnych warunkach, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Za taką oceną Sądu przemawia również opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy – Z. C., który również doszedł do takich samych wniosków. Strona odwołująca kwestowała sam dowód z tej opinii, uznając go za zbędny. Po uzyskaniu opinii kwestowała jej jakość merytoryczną i przydatność w sprawie. Sąd nie podziela tego stanowiska, gdyż uwzględniając w tym zakresie wniosek organu rentowego dowód z opinii biegłego z zakresu bhp miał na uwadze fakt, iż sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do rozporządzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 04.11.2008 r., III AUA 3113/08).

Konkludując, odwołujący się nie spełnił warunków do uzyskania prawa do emerytury pomostowej. Należy mieć na uwadze, iż jest to świadczenie szczególne i do jego uzyskania konieczne jest spełnienie ich kumulatywnie. Poza tym przepisy dotyczące nabywania wcześniejszych emerytur wymagają ścisłej wykładni (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4.04.2008 r., II UK 129/07 z dnia 23.10.2006r., I UK 128/06). Za nieuzasadnione należy przyjąć stanowisko odwołującego, który powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 07.09.2011r. sygn. II Sa/Rz 414/11, gdyż strony i przedmiot sprawy, na kanwie której zapadło to orzeczenie były odmienne od przedmiotowego. Dotyczyła ona instrumentariuszki na bloku operacyjnego działu położniczego. W sprawie niniejszej natomiast podstawę odmowy uznania, że odwołujący się nie posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych stanowił fakt, że nie pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na oddziale położniczo – ginekologicznym.

Stąd Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

O kosztach rozstrzygnięto podstawie art. 98 §1 i 3 kpc w zw. z §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

PW/mt